

Combat intel·lectual

Sempre m'ha encantat aquella definició que els intel·lectuals francesos dels anys seixanta van fer de la disputa ideològica com d'un 'combat per les idees'. Per això em preocupa la feblesa demostrada pel sobiranisme en ocasió d'aquell editorial dels dotze diaris o de la mort de Solé-Tura.

Sempre m'ha encantat la definició que feien els intel·lectuals francesos dels anys seixanta de la disputa ideològica, de 'combat per les idees'. Per això em preocupa la feblesa demostrada pel sobiranisme arran de l'editorial dels dotze diaris o de la mort de Solé-Tura. De l'editorial, ja en vaig [parlar](#) quan esqueia. Però, com més passen els dies, més van clarificant-se les coses. Quan el PSC deia, aquest cap de setmana, que les consultes del 13-D incomodaven i entrebancaven, s'emparava en la força que les adhesions generalitzades han donat al famós editorial, cosa que els permet d'afirmar que és un sí que reflecteix l'opinió unànime del país en defensa de l'estatut retallat. I ràpidament allò que era una acció simbòlica contra una hipotètica sentència del Tribunal Constitucional esdevé una acció contra les consultes independentistes. Si el 13-S d'Arenys de Munt havia aconseguit de canviar la mentalitat del país amb un simple gest, l'editorial dels diaris ha tingut un efecte semblant, però obligant-nos a recular. Raó? La poca capacitat de combat intel·lectual de la major part del sobiranisme sociològic que va posar la unitat com a valor per damunt dels principis que aquella unitat propugnava. Si un diari o dos s'hagueren negat a signar aquell pamflet, o la gent, per comptes de reaccionar amb la llagrimeta unitarista, hagués reaccionat amb una crítica ferma, avui no seríem on som. Confusos de nou. No tant com voldrien ells, però més que no ho estàvem abans. Això mateix ha passat amb la mort de Jordi Solé-Tura. Tots els qui lluitaren contra la dictadura tenen assegurat el meu respecte i reconeixement eterns. Solé-Tura també, és clar. I és cert, a més, que les tristes circumstàncies de la seua mort fan més difícil encara criticar-lo. Però el combat és necessari, i Solé-Tura no en tindria cap dubte; per això cal dir que hi ha aspectes de la seua biografia que no podem passar per alt així com així. Aquests dies s'ha remarcat una vegada i una altra el seu paper de redactor de l'actual constitució espanyola, i sorprèn que això no desperte precisament cap crítica, en un moment en què el país sembla començar a estar d'acord que és notablement insuficient. Però per damunt d'això, car és més important encara, cal dir que Jordi Solé-Tura és el gran inventor d'un discurs sobre el país que s'entesta a creure que el nacionalisme és un invent de la burgesia; un discurs nefast, que cal combatre sense vacil·lacions. No és poca cosa. I en l'hora de la mort, al costat dels panegírics que tots hem d'entonar per la veu de Ràdio Pirenaica i per la dignitat de la seua labor clandestina, un país normal també hauria de poder recordar sense equívocs els seus errors. Que en va tenir. Especialment, hauríem de saber criticar aquell llibret seu dels anys setanta que pretenia bastir les bases ideològiques antinacionalistes des de la perspectiva no pas del feixisme sinó de l'esquerra democràtica. I hauríem de poder dir, sense que això s'interprete com una falta de respecte, que era un pobre llibret que els historiadors fa anys que han deixat reduït a un simple exercici de batxillerat marxista ple de prevencions i ressentiments; i que, malgrat això, les idees d'aquell pobre llibret encara alimenten avui els sectors més espanyolistes de la dita esquerra catalana, que són precisament els que opugnen el sobiranisme. Recordem-ho: no es guanya un dia, per miracle. Es guanya guanyant els petits combats.

7 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)